

VRÁTIT ZPÁTKY ČAS

EVA PAŘÍKOVÁ

Eva Paříková

VRÁTIT ZPÁTKY ČAS

1. KAPITOLA

„Nejsi těhotná?“ zeptá se mě Vanessa, jen co vylezu z kabinky, kde jsem strávila docela dlouhou dobu nad záchodovou mísou.

„Ne, to určitě nejsem!“ vykřiknu zděšením. Lehce si opláchnu obličej, abych se osvěžila.

„Kdy jsi to měla naposled?“

Zakoulím očima. Opřu se o umyvadlo a začnu přemýšlet.

„Takže nevíš,“ přestane si malovat pusou a zahledí se na mě. „Ty si to nepíšeš?“

„Jo, píšu!“ zajásám radostí. Vytáhnu z kapsy mobil, abych najela na aplikaci, která mi to hlídá. Ještě štěstí, že jsou takové vymoženosti, jinak teda nevím. Aplikace se načítá strašně pomalu. Přistihnu se, jak nervózně přešlapuji.

„Tak co?“ vyhrkne netrpělivě. Aplikace se na-konec otevře a já zůstanu koukat s otevřenou pusou.

„Halo?“ mává mi před očima rukou. Když zjistí, že to nezabírá, vytrhne mi mobil z ruky, aby se podívala sama.

„Páni!“ vykřikne a ještě si neomaleně hvízdne.

„Do hajzlu!“ zděsím se.

„Hele, ale ještě to může bejt v pohodě. Patnáct dní nic není,“ snaží se mě konejšit.

Ušklíbnu se. To teda nevím. Chodí mi přesně, skoro na vteřinu a teď nic. Jak jsem si toho nemohla nevšimnout? Je pravda, že v hlavě mám jiné věci, než si hlídat, kdy to mám dostat. A to byla chyba. Byla bych radši, kdyby to nebyla pravda. Já a máma? Nic proti dětem, jenže zrovna teď se mi to nehodí. Proč zrovna já? Bohužel na tohle nemám odpověď.

„Kup si test a uvidíš,“ snaží se mě povzbudit.

„Hm,“ brouknu nevrle a mobil zašoupnu zpět do kalhot. „Nikomu ale nic neříkej!“ zdůrazním jí.

„Jasný, budu mlčet jako hrob. A tebe to vůbec nenapadlo?“

„Víš, že ani ne? Nějak mi nedošlo, že je další měsíc v háji.“

„Tak Tomáš by se postaral, ne?“ nezapomene si rýpnout.

„Víš moc dobře, jak to máme.“

„Proto nechápu, proč ses nechránila. Navíc ti minimálně půl roku radím, ať odejdeš.“

„Chránila, nechránila. Tohle teď jaksi nezměním. Hele nebudeme to tu řešit. Za hodčku máme padla, tak někam sedneme a probereme to. Zajdeš se mnou do lékárny? Nechci ten test kupovat sama.“

„Jasný. Teď pojď, jsme tu dost dlouho. Nevím jak ty, ale já o průser, že se zažíváme v pracovní době na záchodě, nestojím.“

Přikývnu na souhlas. To by byla poslední kapka, a že by toho někteří rádi využili a hned běželi za šéfem bonzovat. Hezky za tepla. Spíš hlavně jedna, vlezprdelka. Na ni nemám náladu a momentálně ani myšlenky, ty mě zrovna zaměstnávají na plné obrátky. Mít dítě s Tomášem? Povzdychnu si nahlas, až se po mě Vanessa otočí a tázavě podívá. Jen mávnu rukou. Tohle bude zajímavý, ale stále tu je naděje, že

mi test vyjde negativní. Budu věřit a doufat, že se jenom zpozdila. Však je to pár dní. Ušklíbnu se ironicky, při mé smůle určitě.

„Myslíš, že ho můžu zkusit už teď?“

„Máš dva, tak jeden zkus teď a druhý pak z ranní moči. V návodu píšou kdykoli během dne, tak by to mělo být jedno.“

„No dobře, já teda jdu,“ oznámím jí a zalezu s testem na záchod. Kéž by byl negativní, asi se dám na modlení.

„Tak co, tak co?“ nervózně kolem mě přešlapuje, když vylezu z kabinky s testem.

„Hele neznervózněj mě. Jakže to je? Dvě čárky je pozitivní?“

„Jo a máš tam jednu, nebo dvě?“

„Já nevím!“

„No tak se podívej.“

„Když já se bojím.“

„Mám se podívat já?“

„Ne!“ zvýším hlas.

„Chtěla jsem ti pomoci.“

„Jasný, jenže tohle je můj průšvih, takže se musím podívat první. Tak to odpočítáme a na tři se na něj podívám.“

„Jedna,“ zní dvojhlasně, netrpělivě počítá se mnou. „Dvě a...“, „Tři,“ řekne Vanessa a zadívá se na mě svýma modrozelenýma očima s dlouhýma řasama.

„Já mám strach.“

„Tak to neprodlužuj, čím víc to budeš oddalovat, tím víc to bude horší. A radši vědět teď než...“ odmlčí se a já se na ni zadívám. „Než třeba za měsíc.“

„Super.“

„Tak se podíváš?“

„Dobře,“ otočím ho a nakouknu na něj. Vyděšeně na něj vyvalím oči. Vanessa si stoupne vedle mě a koukne na něj.

„Ty vole!“

„Je to v řiti,“ ulevím si.

„Neházej flintu do žita, ještě zítra ráno a pak zajdi na gyndu, ať to máš černý na bílým.“

„Teď mám prvotní šok za sebou, zítřejší test bude lepší. Dík, že jsi tu byla se mnou.“

„Však rádo se stalo. Jenže jsem ti moc platná nebyla, výsledek moje přítomnost neovlivnila.“

„Nebyla jsem na něj sama.“

„Tak si jdeme někam sednout? Na čaj, kávu?“

„Můžeme, domů nespěchám.“

Zajdeme do jedné z kaváren přímo v nákupním centru. Vyberu místo vzadu a u malého stolku, kde nás nikdo nebude rušit a poslouchat. Posadíme se a necháme se obsloužit usměvavou mladou servírkou.

„Víš, že bys kafe neměla?“

„Pf. Ještě můžu.“

„Hele, jak se vám to vlastně povedlo?“

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že Tomáš chce, abychom šli oba na narozky.“

„Jo, tos říkala. Pavlovi?“

„Správně. No mně se tam moc nechtělo, ale nakonec mě ukecal, takže jsme šli. Trochu se oslava rozjela, někdo tam dotáhl buchty s trávou, pilo se. No a pak jsme se s Tomášem vyspali. Jenže jsme neměli kondom. No a Tomáš řekl, že se nemusím bát, dá si pozor.“

„Hm a nějak mu to nevyšlo.“

„Já myslela, že jo. Ale nic moc si nepamatuji.“

„No, co ti k tomu mám říct?“ odmlčí se.

„Asi nic. Co bys chtěla říkat? Je to prostě v háji.“

„Co budeš dělat?“

„Jo holka, netuším. Asi si ho vezmu,“ odpovím jí ironicky.

„Co potrat?“

„Ne, ten nechci. Možná by to bylo řešení, ale já tu chybu nechci řešit zrovna tímhle způsobem. Jen doufám, že nebude nějak postižený. Když si představím, za jakých okolností bylo počato.“

„Myslíš, že se Tomáš změní?“

„Já nevím,“ chytanu se za hlavu. „Jenže nevím jak z toho kruhu ven. Nechci ho zabít, ono za nic nemůže. Sama být na dítě taky nechci.“

„A co máma nebo táta?“

„O nich mi ani nemluv. Táta je stejně někde za velkou louží. Pošle pouze pohled k Vánocům, Velikonocům. Akorát k narozeninám pošle ještě dárek. No a máma? Ona snad ani máma není. U ní zamrzla puberta, stále si myslí, že jí je dvacet. Chlapi strídá ještě snad rychleji než ponožky. Už ji slyším, jak říká, že nemůže být babičkou, vždyť jí

sotva bylo padesát. Jediněj kdo je normální, tak je babička, ale po ní nemůžu nic chtít. Ach jo.“

„No moc růžově to nevypadá. Takže svatba?“

„Nevím!“ zaúpím. „Zase svatba? Určitě by bylo hezké, být rodina se stejným příjmením. Být manželka. No, jenže s Tomášem?“

„Na tohle jsi měla myslet dřív, já nevím, proč jsi od něj už dávno neodešla.“

„Když já chtěla, jenže víš jak, prostě to nešlo.“

„Jak nešlo? Hele, mně by vrazil jednou, tak jsem hned pryč. A ještě bych mu ji vrátila. Mě by nikdo nemlátil.“

„On je fajn, ale nesmí se napít. To je pak agresivní a je lepší mu ustoupit z cesty.“

„Nebo ti jednu flákne,“ doplní ironicky.

„Zas tak hrozný není.“

„Ne? Ty jsi na tu minulou facku zapoměla? Jak ti ji vrazil, až sis málem rozbila hlavu o stůl?“

„Jenže to byla moje blbost.“

„Jo a můžeš mi vysvětlit proč?“

„No, neměla jsem na něj mluvit, když sledoval hokej. Hráli nějaký důležitý zápas a já se ho zeptala, co chce k večeři. Měla jsem počkat, až skončí hokej.“

„Panebože, slyšíš se?“ spráskne ruce. „Já být na tvým místě, tak ho jdu udat cajtům.“

„Vždyť se mi pak omluvil. Já si myslím, že když mu řeknu, že čekám mimčo, tak se změní. Nebude pít, nebude mě mlátit...“

„Bla, bla, bla.“ přeruší mě.

„Ale já tomu chci věřit.“

„Jak dlouho ti slibuje, že už tě neuhodí? Rok?“

„Tak dlouho ne!“

„Já ho mám prokouknutýho, mě nebyl sympatickej hned, jak jsem ho viděla. Možná je hezkej, holky po něm šílí, ale já ne. Stačil mi ten jeho výraz. Namachrovanej blbeček. Promiň, že ti to takhle říkám. Zezačátku jsem si myslela, že to je jenom můj pocit, že je třeba ve skutečnosti fajn. Jenže jak jsem zjišťovala postupně, měla jsem pravdu.“

Je fakt, že když se napije, tak se ho bojím i já. Už jsem ho chtěla několikrát opustit, ale nedokázala jsem to. Vždycky si mě udobřil sladkýma řečičkama, dárkama, no anebo sexem. Navíc nemám kam jít a on si toho je moc dobře vědom, tak toho využívá.

„Bude to ještě hodně zajímavý. A co když tě požádá o ruku? Budeš souhlasit?“

„Nevím. Ale víš, že nemám kam jít. Pokud budu těhotná, kam půjdu? Za starou babičkou? Za bláznivou matkou? Navíc ta tam má pokaždý jinýho chlapa. To by byl teda vzor.“

„Možná lepší trajdací babička než táta, co bije svoji ženu. A navíc, kdo řekl, že u ní musíš být napořád? Třeba pak najdeš lepšího chlapa.“

Ušklíbnu se. „Už vidím, jak někdo bude stát o svobodnou matku, Tomáš se určitě změní. Budu tomu věřit.“

„Věř si, čemu chceš, já mu nevěřím.“

„Ty ho prostě nemáš ráda.“

„Už se s tebou nehodlám dohadovat. Až ti zase nějakou vrazí, budu ti dobrá.“

Touhle větou mě naštvte, že už jí nic neřeknu. Nemám kam jít, čekám jeho dítě, tak budu s ním. I když by mi možná bylo líp bez něj, teď odejít nemůžu. Už je totiž pozdě.

2. KAPITOLA

Vylezu z čekárny jako ve snu. V ruce křečovitě držím obrázek z ultrazvuku. Začínám sedmý týden těhotenství. Už jsem viděla bušit srdíčko. Tak nějak jsem doufala, že ty dva testy ukazovaly špatně. To máš zatím nic netuší, ale dneska mu to budu muset říct. Ale nechce se mi do toho, vůbec nevím, jak zareaguje. Nejraději bych se zahrabala hluboko pod zem, nic neřešila. U dveří se potkám s maminkou, co má nejspíš těsně před porodem. Břícho má velké, usměje se na mě. Nenápadně si ji prohlídnu, než zmizí v čekárně. Tak takhle budu za pár měsíců taky vypadat. V lepším případě, v tom horším se rozkydnu do všech stran. Radši myšlenky na těhotenství zaženu. Kdoví co bude za pár měsíců. Povzdychnu si a vydám se na autobusovou zastávku.

Zabouchnu dveře od bytu a vejdu do kuchyně. Posadím se na židli a zamyslím se. Z přemýšlení mě vytrhne zvonění telefonu. Podívám se, kdo mě shání, když zjistím, že tím volajícím je máma, mobil zase odložím na stůl. Momentálně nemám náladu poslouchat její řeči. Teď musím vymyslet, jak oznámím Tomášovi tu novinu. Za chvíli se vrátí z práce, měla bych nachystat něco k jídlu, ale při pomýšlení na jídlo se mi zvedá žaludek. Vezmu si do ruky telefon, mamka naštěstí hovor už ukončila, takže můžu zavolat do pizzerie a objednáme naši oblíbenou pizzu. Snad ji stihnou dovést, než dojde Tomáš.

„Tady to krásně voní,“ přivítá mě Tom, jen co vejde do kuchyně. „Páni, tys objednala pizzu? Něco slavíme?“ přistoupí ke mně a políbí na rty.

„Tak trochu.“

Se zamyšlením si mě prohlídne. „Zapomněl jsem na něco?“

„Ne, nic zásadního. Posad' se a nech si chutnat, potom si promluvíme.“

„Snad to není nic vážného.“

Polknu, jak je těhotenství vážný nevím.

„Nechutná ti?“ všimne si, že jsem pizzu ještě neochutnala. Podívá se na mě svýma kaštanovýma očima, do kterých jsem se tenkrát bezhlavě zamilovala. Delší vlnité vlasy má dnes stažené do culíku. V uchu má malou náušnici. Je fakt hezkej. Náš vztah by byl ideální, kdyby...

„Jsi nějaká bledá, seš v pořádku?“ vyruší mě z přemýšlení.

„Jak se to vezme,“ zamumlám a kousnu do pizzy. Sousto několikrát poválím v puse a polknu. Jen co kousek spolknu, otočí se mi žaludek a já se musím rychle napít, abych neletěla na záchod.

„Moc se mi nezdáš. Chceš vzít k doktorovi?“

„Ne to je dobrý.“

„Opravdu?“ prohlídne si mě zamyšleně.

„Za pár týdnů to odezní.“

„Cože?“ tváří se nechápavě.

„Asi bych ti měla něco říct,“ odmlčím se. Vytáhnu fotku z ultrazvuku a posunu mu ji pod nos.

„Co to je? Jako tvoje?“ nechápavě sleduje obrázek.

„Pamatuješ si na Pavlovi narozeniny?“

„Jo pamatuju, byla to super akce. Stále ale nějak nechápu?“

„Vyspali jsme se tam spolu, říkal jsi, že si dáš pozor.“

„No však jsem si taky pozor dal!“ zvýší hlas.

„Hm, asi ne dost, protože jsem těhotná.“ Ušklíbnu se.

„Ty seš v tom?“ stoupne si a hned si zase sedne. „To je jako moje?“

„A cí by mělo být?“ zvýším na něj hlas.

„Promiň, jen jsem to nečekal.“

„A já doufala, že budeš mít větší radost,“ špitnu, takže mě neslyší, sám nad něčím přemýšlí.

„Co budeme dělat?“ zeptá se po chvíli ticha.

„To jsem myslela, že řekneš ty mě.“

Stoupne si a začne chodit po kuchyni a něco si pro sebe říká. Najednou se zastaví a vyhrkne: „Já budu táta!“ přiskočí ke mně a pevně mě obejmě, div nevypustím duši.

„A co čekáš? Holku nebo kluka?“

„Tohle nevím, ještě je na pohlaví brzo. Až za pár týdnů,“ vysoukám překvapeně.

„Určitě kluk. Jo bude z něj fotbalista, no nebo hokejista.“

„A když holka?“

Sedne si zpátky na židli. „Ne, určitě kluk.“

„Jak myslíš.“

Všimne si mého pohledu, stoupne si ke mně a pohladí mě po tváři. „Když bude holka, tak bude naše malá princezna. A musíme to tady celý předělat, uklidíme ten pokojík, jak tam mám pracovnu a uděláme z něj krásnej dětskej pokoj. Jen co budeš vědět pohlaví, vymalujeme

ho,“ zasní se. Je na něm vidět, že má radost, jen ve mně se vše pere. Malý červík pochybností mě stále nahlodává, zda jsem udělala správně, že jsem Tomášovi řekla o těhotenství. Jenže na potrat nemám ani povahu a ani peníze. Povzdychnu si.

„Tak co?“ vítá mě Vanessa, jen co se objevím v práci.

„No,“ odmlčím se a Vanessa mě hypnotizuje. Nenechám ji dlouho čekat. „Vypadá to, nadějně. Tomáš si na dnešek vzal volno, bude vyklízet pokoj a zítra si prý zajdeme na večeři.“

„Už se chystá na roli tatínka?“

„Jo, zůstala jsem koukat. Večer projížděl na netu různý e-shopy a koukal, co vše se bude muset nakoupit. A je toho fakt hodně. Od přebalovací komody, přes postýlku až po oblečení.“

„No tak tohle jsem nečekala.“

„Já taky ne.“

„Takže s ním zůstaneš?“

„Asi budu muset.“

„Asi? Nezníš moc nadšeně.“

„Já nevím, snad se změní. Měla jsi ho vidět, jak se rozzářil, když se dozvěděl, že jsem těhotná.“

„No tak vidíš. A co svatba?“

„Nevím, o ní jsme se nebavili.“

„Slečna Vránová a slečna Klimešová, jestli jste si dámy nevšimly, jste v práci a ne na dovolený. To že je pátek, neznamená, že nemusíte pracovat,“ přetrhne náš rozhovor šéf, který se objeví kousek od nás.

„Sakra, ten tu chyběl,“ špitne ke mně Vanessa.

„Já jsem vás slyšel. Už máte hotový článek?“

„Pracuji na něm,“ odjede židlí ke svému stolu.

„A vy jste na tom jak?“ stoupne si ke mně.

„Ještě dodělám úpravy a pošlu vám ho.“

„Dobře. A v deset je porada, nezapomeňte!“ zdůrazní k nám oběma a odejde k sobě do kanceláře.

„Teda, já ti snad začnu závidět.“

„Jo a co?“ zeptám se nechápavě.

Přijede ke mně. „No to malý, přece tu nebudu křičet. Taky bych si na nějakej pátek dala voraz, od toho prudiče,“ kývne směrem ke kanceláři šéfa. „Kdy mu to vlastně řekneš?“

„Nevím, ještě je brzy. Spěchat s tím oznamováním zatím nehodlám.“

„Taky fakt, může se cokoli stát. Samozřejmě ti nepřeji nic špatnýho, aby sis nemyslela,“ odjede zpátky ke svému stolu.

„To bych ti radila!“ křiknu na ni a otevřu si rozpracovaný článek. Znovu si ho raději přečtu, než to odešlu šéfovi.

„Jdeš se mnou pro kafe?“ stoupnu si k Vanesse, která urputně mlátí do klávesnice. Moje otázka zůstane nezodpovězena, protože mě nevnímá.

„Haló!“ křiknu jí do ucha.

„Co tady řveš? Nejsem hluchá.“

„No nevím, neodpověděla jsi mi.“

„A cos říkala?“ přestane koukat na monitor a zadívá se na mě.

„Jdu si uvařit kafe, tak se ptám, zda půjdeš se mnou.“